

(в Кор: гл. 4), возсія въ сердце Владиміровомъ таинственнаго свѣта зарю, и возвѣдѣ въ немъ желаніе познанія истины и претвори того изъ нечестиваго идолопоклонника въ благочестиваго Христіанина, и изъ гонителя (ѣкоже иногда Савла) въ новаго Руссіаномъ Апостола и оучителя, иже толкіа Руссійскіа народы въ адскаго погложенія и вѣчныхъ смѣрти исхитивъ, привелѣ на шрожденіе въ жизнь вѣчную сватымъ крещеніемъ. Не безмѣстно же есть здѣ вкратцѣ воспомандти и въ томъ, ѣко Руссіане еще прежде Владиміра, нѣколикими временми, аще и не вси, обаче въ части крестішася: въ первыхъ крестіа Славеноруссійскій народъ въ сватаго Апостола Андреа первозваннаго, иже горъ Кіевскихъ достигъ, благословѣ ихъ, и крестъ на высококомъ холмѣ водрѣзавъ, прорече въ созданіи града, и въ имѣвшей на тѣхъ мѣстѣхъ возсіати благодати Божіей: и еликихъ тогда швѣте тамъ людей, научи ихъ сватой вѣрѣ, и кресті. Таже поиде и въ прочія Руссійскіа страны, идѣже нынѣ Великій Новградъ, и идѣже нынѣ знаменитіи грады, и всюду еликихъ ко Христѣ швратити возможе, просвѣти сватымъ крещеніемъ. Паки крестіа Руссія въ царство Греческаго царя Василіа Македонна, въ патріаршество же сватѣйшаго Фѳтѣа, присланъ бывшъ въ нихъ архіерей Михаилъ, а въ то время, малъ еще возростомъ бывшъ князю Руссійскомъ Игорю Рѣриковичѣ, оуправляше княженіе Олегъ сродникъ и пѣстѣхъ князевъ. Пришедшъ же изъ Царѣграда въ Руссійскую зѣмлю Грецескомъ архіерей, еже научити сватой вѣрѣ народъ невѣрный, желашъ людіе видѣти первѣ чѣдо нѣкое въ негѣ, и вопроси архіерей, когѣмъ бы чѣда требовали; онъ же рече: книга, иже оучитъ вѣшей Христіанской вѣрѣ, да ввержена вѣдетъ во огнь, и аще не